

гласно думаха, чи trebuва да насилятъ Колумба да ся варни назадъ догдѣ разслаблени те имъ, и изгнили те кораби были са още въ состояніе да ся борять съ море то, а най паче нѣколко отъ тѣхъ рекоха да го хварлятъ въ море то, що да ся оттарватъ отъ неговы те глѣчове, и да ся варнатъ отъ време въ отечество то имъ. Обаче той, той часъ разумѣ чи нищо не ползувать первы те си средства, за да оживотвори надежды те имъ, и изново да запаали ревность за добро то окаяніе между чловѣцы, кон то выше ся уплашиха, и немаха юнашко чувство, кое то совсѣмъ было огасено. Принудься да утѣши страсты те имъ кон то выше неможеше да держи, и да имъ даде мѣсто за невоздержанно то имъ стремленіе. Прочее ся обѣща на чловѣцы те си, какъ ще исполни прошеніе то имъ, ако го послушува още три дни, и ходеха съ него, а ако ли, по това растояніе не ся виждаше суха земля, тога щеме ся остави отъ това предпріятіе, и ще ся управи камто Испанія.

Совсѣмъ то корабленицы те были са много разярни, и разядосани, и нестерпимы да ся варнятъ на отечество то имъ. Обаче и това предложеніе не имъ ся видѣ угодно: и сущій Колумбъ мало остава за тая смѣлность да бѣдствува, понеже ся ограничилъ отъ толко многовременно растояніе: зацо то толко голѣмъ, и толко много были са предвѣщанія та, (хабери те) чи приближаваха при суша та: и му ся струваха, че са пре-